

borreltje tremor
narcistisch
Julius bidden
stapel J nerveus knuffel
verliefd beest
weemoedig
keiharde
muziek

Dit is Rob de Nijs

Zanger Rob de Nijs (1942) brengt al 55 jaar zijn fans in vervoering. Op zijn 69ste werd hij voor de derde keer vader. Helemaal gelukkig zal hij nooit worden, beseft De Nijs. Elke avond gaat hij in gesprek met Jezus. "Bidden is een dialoog met iemand die moreel ver boven je staat."

TEKST: MINOU OP DEN VELDE | BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN

UITBUNDIG & CIRCUSACHTIG

“Ik heb nauwelijks kleding bewaard, behalve mijn Gaultier uit de jaren 80. Die stukken waren alleen gemaakt voor de catwalk. Al mijn geld ging daar aan op. Gaultier was uitbundig, circusachtig. Mijn kleding moet speciaal zijn. Niemand

in de zaal mag er zo uitzien als ik. Ik bedoel, ik heb een aardige groenteman, daar ga je ook niet naar kijken toch? Het is niet zo dat ik op het podium ineens een ander karakter krijg. Godzijdank niet. Nou ja, als dat ooit zo was, dan is die tijd voorbij.”

KINDEREN

“De vroegste jeugd van mijn oudste kinderen heb ik niet meegemaakt. Van Julius wel. Ik haal hem soms op van school. Het blijft wikken en wegen: wat kan ik doen, en heb ik daarna nog genoeg energie om te zingen? Mijn stem is heilig. Het is bijna onze Lieve Heer, haha. Ik hoop Julius nog mee te maken tot de puberteit. Met al zijn ellende. En dan ook een beetje rust te krijgen. Nu moet alles sneuvelen voor mijn drive. Voor dit vak.

Robbert, mijn oudste zoon, daar ben ik huizenhoog verliefd op. Julius is nog maar 5, daar kan ik weinig zinnigs over zeggen. Behalve dat hij schattig is. Dat is niet voldoende natuurlijk. Yoshi woont bij Belinda want zij begrijpt hem het best. Ik had er toen, heel egoïstisch, geen tijd voor om alles op te lossen met zijn autisme. Hij werkt in een boerderij, lekker met zijn voeten in de klei. Hij is spontaan en lief. Kleine kinderen vindt hij moeilijk, want die krijgen cadeautjes die hij niet krijgt. Robbert is gek op zijn broertje. Hij speelt beter met Julius dan ik, haha. Als Jet en ik met elkaar praten in de auto roept Julius: ‘Stil! Papa’s muziek staat aan.’ Erg leuk, hij herkent mijn stem. Hij vraagt ook weleens: ‘Moet je alwéér zingen? Oooo.’ Het liefst wil hij dat ik thuisblijf en voorlees. Kennelijk doe ik dat goed. Ik ben een enorm knuffelbeest. Hij zit altijd helemaal tegen mij aan. Een heerlijk gevoel.” ▶

ROB DE NIJS (1942)

Zanger Rob de Nijs (1942) won in 1962 op 19-jarige leeftijd een talentenjacht met zijn band Rob de Nijs en de Lords. In 1963 volgde de eerste hit met de ballad *Ritme van de regen*. Hij presenteerde talloze muzikale televisieprogramma's en speelde hoofdrollen in musicals. In 2001 ontving hij een Edison voor zijn volledige oeuvre. Zijn nieuwste cd heet *Niet voor het laatst*. Op 6 januari 2018 vierde hij zijn 75ste verjaardag met een concert in het Amsterdamse Concertgebouw.

‘Ik probeer nu voor mijn kinderen degene te zijn die ik lang niet was’

‘Ik zal niet de eerste in dit vak zijn die alcoholist geworden is’

DRANK: HET LOERENDE GEVAAR

“Deze make-upkist gebruik ik al vanaf 1974. Kun je nagaan hoe goed hij gemaakt is. Ik houd mijn make-up simpel, een beetje BB-crème en poeder. Er zitten zo veel foto’s in van de kinderen dat de spiegel steeds kleiner wordt. Voor een optreden krijg ik van Jet altijd een maaltijdsalade mee. Ik ga nooit mee eten met de jongens. Zo is de verleiding wat minder groot om te *boozen*. Als puber van 16

hield ik al van een borrel. Tijdens onze huwelijksreis in Thailand ben ik zo dronken geweest dat we daarna vijf jaar lang niets hebben gedronken. Nu drinken we af en toe een wijntje. Drank is het loerende gevaar in dit vak. Ik zal niet de eerste zijn die alcoholist geworden is. Ja je noemde het anders, gewoon: ik hou van een borreltje. Maar als je er echt naar gaat verlangen, en gaat roepen: ‘*It’s five o’clock somewhere*,’ klopt er iets niet. Haha.”

GROTE JONGENS

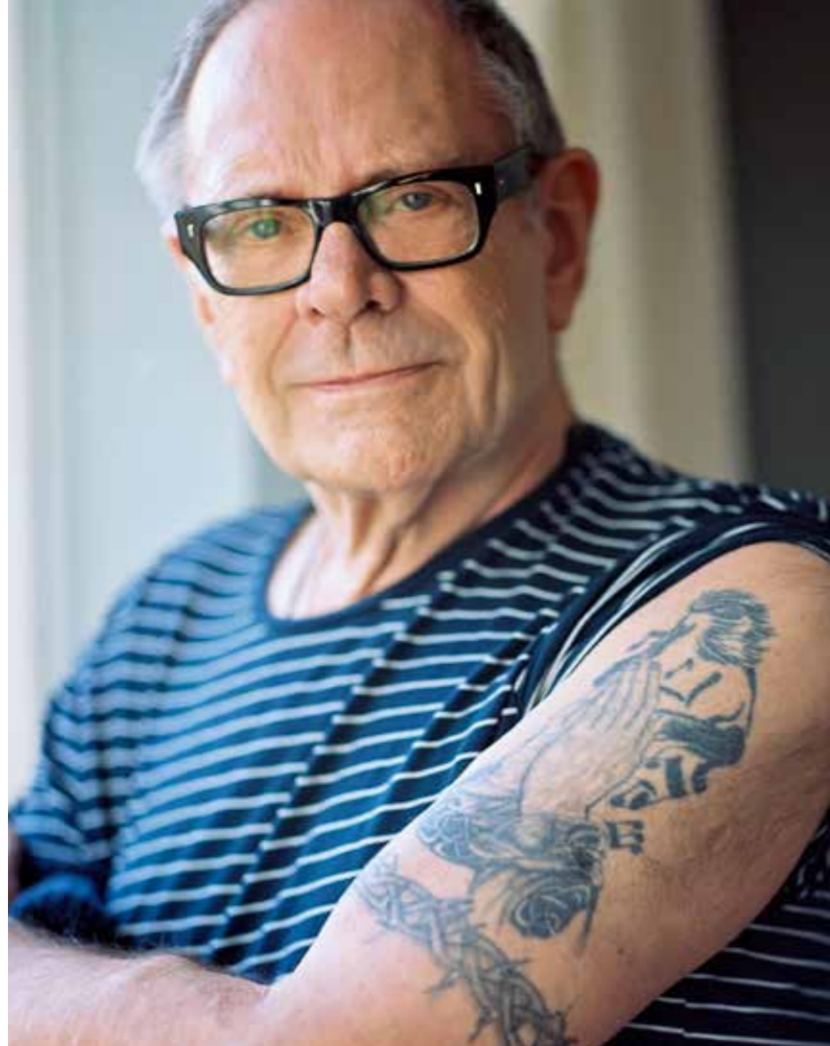
“Met deze microfoon heb ik veel concerten gedaan en platen opgenomen. Het is een Blue Bottle. Elton John had dezelfde, alle grote jongens. Een warme analoge klank. Er zitten buizen in de microfoon in plaats van de transistors van tegenwoordig. *Heavy metal* kan ik waarderen, mits het melodieus is. Ik hou ook van barok en middeleeuwse kerkmuziek. Die knijpende zangpartijen, prachtig. Al mijn vinyl staat in dozen. Er was geen ruimte meer voor mijn stereo-installatie. Maar ik heb hier al voorgelegd dat ik na mijn 75ste verjaardag weer een pick-up wil hebben. Ik kan thuis niet eens cd’s draaien! Gelukkig houdt mijn chauffeur van dezelfde muziek, die draaien we keihard. Wij gaan pulserend over de weg.”

BIJNA NET ALS SEKS

“Dit bronzen paard kocht ik bij de beeldhouwer zelf, Anton ter Braak. Ik was meteen verliefd. Als de vormen je uitnodigen om te voelen, dat is bijna net als seks, haha. Op je 75ste zijn er dingen die je niet meer doet in bed. Het moet natuurlijk gaan, ik ben niet 24 uur per dag rond aan het hopsen. Als je lang bij elkaar bent, draait het meer om intimiteit. Waarom het zo goed gaat tussen ons? Tja, als ik dat zou weten zou ik misschien gaan zoeken naar iemand die dat ook heeft, maar dan nog meer. Haha! Grapje. Ik heb mijn hele leven vrij lange relaties gehad. Ik was niet zo’n rondneuker. Meestal werd ik verliefd als ik intensief met iemand werkte. Het is zo gevaarlijk als je de achtergrondzangeres meer ziet dan je vrouw. *Beauty is in the eye of the beholder*. Vrouwen van wie je zou zeggen ‘die is lelijk’, daar werd ik stapelverliefd op. Van

magere scharminkels tot redelijk dikke dames. Als het echt aan de gang ging, ging ik ook door. Ik ben in mijn leven best vaak ongelukkig geweest. Helemaal gelukkig bestaat niet. Ik wil het geen depressiviteit noemen maar het gevoel van weemoed, van zachte treurnis, heb ik altijd gehad. Mijn beste albums zijn melancholiek. Mensen noemen het sentimenteel maar het is gewoon zoals het leven is. Het nummer *Niet voor het laatst* vind ik prachtig. Het gaat over afscheid, voorgoed. Ik hou ervan om het drama aan te raken, er niet omheen te lullen. Te zeggen: kon ik je nog maar een keer zien met de ogen van toen. En niet met het idee: het is over. Ja, het gaat over mij, denk ik. Maar dat moet je aan Belinda vragen. Het kan dat ze zegt: ik had iemand anders voor ogen. Iemand van wie ik dacht: als dit goed gaat, heb ik die hele De Nijs niet meer nodig.” ▶

SCHULD

“Ik vond die tatoeage heel stoer want het was *not done* in de jaren 80. Het zijn de handen van Jezus, zoals ze ooit zijn geschilderd door Albrecht Dürer. M'n vader was katholiek, m'n moeder Nederlands-hervormd, maar ze deden er niets aan. Toch werd Christus mijn idool, en dat is hij nog. De basis is: *heb de ander lief zoals uzelf*. Een van de mooiste dingen vond ik dat je iemand die jou kwaad had gedaan, kon vergeven. En dat je jezelf kon vergeven. Het is niet goed om met schuldgevoel te blijven slapen. Neem de verzoening met Belinda. Dat is ook vergeving. Eens in de twee weken komt ze hier met Yoshi en drinken we een borrel. Jet en ik zijn al bijna 25 jaar... nou ja, dat we elkaar kennen. Ik zag Jet staan tijdens een optreden en zag alleen haar ogen, wow. De volmaakte vrouw voor mij. Of ik voor mijn gevoel een morele grens over ging door als getrouwd man iets met Jet te beginnen? Absoluut niet. Als ik in

mijn bedje lig te bidden, denk ik er wel over na, streep tegen elkaar weg. Was ik daar goed in? Daar niet in? Bidden is een soort dialoog met iemand die moreel ver boven je staat. De verzoening met Belinda kwam mede door Robbert. Hij vroeg me wat ik aan het doen was. En zei dat Belinda daar verdriet van had. Als je dat van je zoon hoort, is het even slikken. Het enige wat ik kon zeggen was... het is gegaan zoals het is gegaan. Volgens Robbert was het de schuld van Jet. Ik heb hem uitgelegd: als het iemands schuld is, is het mijn schuld. Ik was degene die stappen ondernam om Jet dichtbij me te krijgen. Ik was stapelverliefd – ben ik nog. Belinda heeft mijn huizenhoge respect hoor. Het is niet voor niks dat ze mijn teksten schrijft. Ik probeer nu voor mijn kinderen degene te zijn die ik lang niet was. Iemand die met ze levelt, die bezig is met hun manier van denken. Dat Robbert nu met me zingt op mijn plaat, vind ik geweldig.”

CATHARSIS

Tot mijn 13de zat ik op de christelijke HBS-B. In de tweede klas ging het niet meer want ik was alleen maar bezig met optreden. En meiden. Ik werd een dropout. Wat mijn ouders daarvan vonden? (*zucht*) Tja, als ik maar gelukkig was hè. Ik voelde het wel als een gebrek, dat ik het niet gered had.

Ik was een pleiner, met zo'n houtje-touwtjejas. Vanaf mijn 16de zat ik altijd in de Phonobar op het Thorbeckeplein. Voor vijf cent kocht je een kopje koffie. Daar bleef je uren op zitten terwijl je luisterde naar Miles Davis en Charlie Parker. Mijn vrienden verguisden me, omdat ik ook van rock-'n-roll hield. The Everly Brothers vond ik geweldig. Vooral de intervallen die ze zongen, daar kreeg ik kippenvel van. Een jongen op school zong heel goed tweede stem. Wij gingen altijd op de fiets, ik achterop, hij trappen en dan zongen we *Wake up little Susie*. Dat klonk naar ons idee te gek. Ik begon met optreden, en ik merkte de kick van applaus krijgen. Thuis was ik het oogappeltje, zeker van mijn moeder. Dat heeft mijn broer behoorlijk dwarsgezeten. Het ging in de eerste plaats om mij, want ik had succes, mijn broer zat op de ambachtsschool. Ik had dat niet door, was redelijk narcistisch bezig. Dat hoort bijna bij het vak. Je moet zoveel in jezelf pompen, en uit jezelf halen. Ik betaalde mijn vaders salaris, ik trok de kar. Ook voor de band, maar dat liep mis. The Lords bleven het begeleidingsbandje terwijl ik 'de ster' was waar iedereen voor kwam. Mijn broer trouwde met de zus van de drummer en de bassist. Ik zat in een moeilijk parket. De jongens waren boos op mij, en hun ouders nog bozer. We verdienden 750 gulden, maar ik kreeg 40 procent en zij maar 10 procent. Zij wilden meer maar dan zou het voor mij niet meer lonend zijn. Want ik wilde de beste kleding voor de Bühne. Toen we uit elkaar gingen, had ik ook ruzie met mijn broer. Het was een catharsis voor mij, ik moest scheiden van alles wat ik had. Behalve van mijn muziek. Maar het is goed gekomen. Mijn broer speelde met zijn bandje bij mijn jubileumconcert als enige ouwe Lord. Ze kwamen op in capes en met hoge hoeden op, als grap.” ▶

“Thuis was ik het oogappeltje. Dat heeft mijn broer behoorlijk dwarsgezeten”

HET LEVEN IS HEEL MOEILIJK

“Let niet op mijn bibberhand hoor. Die tremor heb ik al dertig jaar. Ik heb mijn microfoonstandaard zo aangepast, dat ik met mijn handen in mijn zakken precies in de microfoon kan zingen. Het is nervositeit, stress. Als ik ontspannen in mijn bedje lig, heb ik nergens last van. Ik praat elke avond met Jezus, voor ik ga slapen. Het is ook vragen om kracht, want het leven is heel erg moeilijk. Ik heb het idee dat ik dat niet in mijn eentje kan. (grinnikt) Ik heb nooit precies begrepen wat mensen nou leuk aan mij vonden, als artiest. Ik ben er altijd onzeker over geweest. Het is niet: ik pak de boel even in. Je bent ondergeschikt aan de wil van het publiek. Zonder inleving gebeurt er niks. Het is moeilijk om op mijn leeftijd nog de kracht naar boven te halen om een goed concert te geven. Je moet het publiek overtuigen dat wat je zingt, er toe doet. Zodat ze niet denken: hij staat daar een beetje te

masturberen op zijn leven zonder dat wij erin mee kunnen gaan. Voor elke show loop ik te ijsberen. Of ik ga het toneel op, kijken of alles daar goed is, om de tijd te korten. Ik heb een autocue met de teksten. Maar dat kan toch misgaan, want je kunt denken dit gaat goed en ineens schrik je: wat was de vorige zin? Dan kijk je en ben je te laat. De grootste zorg is mijn stem. Als je bedenkt wat er allemaal mis kan gaan met die kleine orgaantjes in je keel, durf je het podium niet meer op. Ik ben altijd gegaan. Uiteindelijk, haha, zette ik die stap toch. Het gebeurde wel dat ik aankwam in het theater en dacht: het zit er niet. Moet ik het wel doen? Dan duurt het bidden twee keer zo lang natuurlijk. Ineens is het er weer. Wat is dat toch wonderlijk, dat ik in een tijdspanne van vijf minuten van niks naar iets kom, dat toch, kennelijk, mensen enthousiast maakt en kippenvel geeft.”

VEEL TE LIEVE VADER

“In deze urn zit de as van mijn ouders en hun laatste hondje. Mijn vader stierf eind 2001. Mijn moeder twee maanden later. Heel mooi eigenlijk, ze konden niet buiten elkaar. Ik zag mijn vader bijna nooit, hij werkte zich helemaal ongens met zijn rijschool. Om zeven uur deed hij zijn eerste les, tussendoor kwam hij een bord broodpap eten. 's Avonds bij het eten was hij er een uur of anderhalf. Daarna ging hij door tot 23 uur. Dag in dag uit, jaar in jaar uit. We mochten elkaar erg graag maar het was niet interessant voor mij. Tussen mijn 14de en mijn 25ste, toen ik de muziek ontdekte, waren het mijn vrienden die mij inspireerden. Mijn vader was de man die, voordat ik zelf ging verdienen, het brood op tafel bracht. Als we eens vakantie hadden, ging hij meestal niet mee. Zaterdag kwam hij met een leswagen naar de camping en maandag reed hij terug terwijl wij verder vakantievierden, in IJmuiden. M'n vader was veel te lief. Een zachtmoedige man die niet tegen de boze wereld kon. Raar is dat, hoe ouder ik word hoe meer ik aan mijn vader denk. Hij heeft zijn rijschool laten verslobberen voor mijn carrière. Hij was alles: manager, roadmanager, reparateur van de versterkers, en hij deed het geluid. Mijn dank was misschien niet altijd groot genoeg. Nu, ruim veertig jaar later, denk ik: het was niet zo vanzelfsprekend dat hij dat deed. Nee, daar heb ik geen spijt van. Niet meer. Dat is het heerlijke van bidden. En vergeven. Ik bid wel voor zijn zielenrust. Als er iets bestaat na dit leven, hoop ik dat hij daar eindelijk eens kan uitslapen.” ■

‘Een gevoel van weemoed, zachte treurnis heb ik altijd gehad’